

Vec C-689/21

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1
Rokovacieho poriadku Súdneho dvora**

Dátum podania:

16. november 2021

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania:

Østre Landsret

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

11. október 2021

Žalobkyňa:

X

Žalovaný:

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Predmet konania vo veci samej

Žaloba o neplatnosť rozhodnutia Udlændinge- og Integrationsministeriet (Ministerstvo pre prisťahovalectvo a integráciu, Dánsko; ďalej len „ministerstvo“) z 31. januára 2017 o strate dánskej štátnej príslušnosti žalobkyne X a návrh na opätovné prejednanie veci. Prvostupňové konanie prebieha na Østre Landsret (Východodánsky odvolací súd, Dánsko).

Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka otázky, či je v rozpore s článkom 20 ZFEÚ, že žalobkyňa X stratila zo zákona¹ dánsku štátnu príslušnosť (občianstvo)² dosiahnutím veku 22 rokov. Stratou dánskej štátnej príslušnosti stratila zároveň aj postavenie vyplývajúce z článku 20 ZFEÚ o občianstve Únie, a preto je nesporné, že sa na konanie vo veci samej uplatňuje právo Únie.

Predmet a právny základ návrhu na začatie prejudiciálneho konania

Tento návrh sa podáva podľa druhého odseku článku 267 ZFEÚ a týka sa výkladu článku 20 ZFEÚ v spojení s článkom 7 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“), ako boli tieto ustanovenia naposledy vyložené rozsudkom Súdneho dvora z 12. marca 2019, Tjebbes a i. (C-221/17, EU:C:2019:189).

Prejudiciálne otázky

1. Bráni článok 20 ZFEÚ v spojení s článkom 7 [Charty] právnej úprave členského štátu, o akú ide v konaní vo veci samej, podľa ktorej osoby narodené mimo tohto členského štátu, ktoré v ňom nikdy nežili a ani nemali ani pobyt za takých okolností, ktoré by nasvedčovali ich úzkej väzbe k tomuto členskému štátu, stratia v zásade zo zákona občianstvo tohto členského štátu dosiahnutím veku 22 rokov, v dôsledku čoho sú tieto osoby, ktoré nemajú ani občianstvo iného členského štátu, zbavené postavenia občanov Únie a práv spojených s týmto postavením, pričom je potrebné zohľadniť, že z dotknutej právnej úpravy v konaní vo veci samej vyplýva, že:

- a) existencia úzkej väzby k členskému štátu sa predpokladá najmä v prípade, ak celková dĺžka pobytu v danom členskom štáte je dlhšia ako jeden rok;
- b) v prípade podania žiadosti o zachovanie občianstva pred dosiahnutím veku 22 rokov je možné získať povolenie na zachovanie občianstva členského

¹ Poznámka prekladateľa: dánsky text používa latinský výraz *ex lege*.

² Poznámka prekladateľa: pojmy „indfødsret“ („štátna príslušnosť“) a „statsborgerskab“ („občianstvo“) sa v dánskom texte používajú ako synonymá.

- štátu za menej prísnych podmienok a na tento účel musia príslušné orgány preskúmať dôsledky straty občianstva, a
- c) stratené občianstvo je možné opätovne nadobudnúť po dosiahnutí veku 22 rokov len na základe naturalizácie, s ktorou sú spojené viaceré podmienky, vrátane nepretržitého dlhšie trvajúceho pobytu v danom členskom štáte, aj keď dĺžka pobytu môže byť pre bývalých štátnych príslušníkov tohto členského štátu o niečo kratšia?

Ustanovenia práva Únie a citovaná judikatúra

Článok 20 ZFEÚ

Článok 7 Charty

Rozsudok Súdneho dvora z 12. marca 2019, Tjebbes a i. (C-221/17, EU:C:2019:189), najmä body 41, 42 a 48 v spojení s bodmi 9 a 22, ako aj rozsudok z 2. marca 2010, Rottmann (C-135/08, EU:C:2010:104).

Citované ustanovenia medzinárodného práva

Európsky dohovor o občianstve zo 6. novembra 1997 (ďalej len „dohovor o občianstve“), článok 7 ods. 1 písm. e).

Citované ustanovenia vnútroštátneho práva

Pred rozsudkom Tjebbes

Konsolidované znenie zákona o dánskej štátnej príslušnosti (konsolidované znenie zákona č. 422 zo 7. júna 2004; ďalej len „zákon o štátnej príslušnosti“). Rozhodnutie napadnuté vo veci samej bolo vydané na základe pravidla stanoveného v § 8 zákona o štátnej príslušnosti, o strate dánskej štátnej príslušnosti zo zákona dosiahnutím veku 22 rokov, ktorého znenie bolo ku dňu vydania uvedeného rozhodnutia takéto:

„§ 8: Osoba narodená v zahraničí, ktorá nikdy nežila v Dánskom kráľovstve a ktorá tam nemala pobyt za okolností, ktoré naznačujú úzku väzbu k Dánsku, stratí dánsku štátnu príslušnosť dosiahnutím veku 22 rokov, pokiaľ sa tým nestane osobou bez štátnej príslušnosti. Minister pre utečencov, migrantov a integráciu, alebo osoba, ktorú na to poverí, však môže na základe žiadosti podanej pred týmto dátumom povoliť zachovanie štátnej príslušnosti.“

Zo znenia tohto ustanovenia vyplýva, že dosiahnutím veku 22 rokov dánski štátni príslušníci s dvojitou štátnou príslušnosťou, ktorí sa narodili v zahraničí, nežili v Dánsku a nemali pobyt v Dánsku za okolností, ktoré by naznačovali väzbu s touto krajinou, strácajú dánsku štátnu príslušnosť dosiahnutím veku 22 rokov.

Pred dosiahnutím veku 22 rokov však môžu tieto osoby požiadať ministerstvo o zachovanie dánskej štátnej príslušnosti.

Toto ustanovenie bolo pôvodne zavedené zákonom č. 123 z 18. apríla 1925. Cieľom tohto ustanovenia bolo zabrániť tomu, aby sa dánska štátna príslušnosť prenášala z generácie na generáciu na osoby v zahraničí, ktoré nemajú žiadnu vedomosť o Dánsku a ani blízky vzťah s Dánskom.

Žiadosť o zachovanie dánskej štátnej príslušnosti sa musí podať vo veku 21 až 22 rokov. Pokiaľ ide o čas podania žiadosti, ministerstvo vybavuje žiadosti o vydanie osvedčenia o dánskej štátnej príslušnosti (tzv. „doklad o dánskej štátnej príslušnosti“) bez ohľadu na to, kedy bola žiadosť podaná, a tiež bez ohľadu na to, či bola žiadosť podaná pred dosiahnutím veku 21 rokov, vo veku od 21 do 22 rokov alebo po dosiahnutí veku 22 rokov. Podľa ministerskej praxe sa posúdenie ohľadom zachovania štátnej príslušnosti musí uskutočniť čo najbližšie k veku 22 rokov, preto napríklad na základe žiadosti podanej pred dosiahnutím veku 21 rokov môže byť vydané iba osvedčenie o štátnej príslušnosti s výhradou. Aby sa žiadosti vyhovel, musí ju dotknutá osoba podať pred dosiahnutím veku 22 rokov.

Obežník o naturalizácii (obežník č. 10873 z 13. októbra 2015 o naturalizácii, zmenený obežníkom č. 9248 zo 16. marca 2016):

Podľa § 44 ods. 1 Grundlov (základný zákon alebo ústava) môže cudzí štátny príslušník nadobudnúť štátnu príslušnosť iba na základe zákona (naturalizácia). Bývalí dánski občania, ktorí stratili dánsku štátnu príslušnosť na základe § 8 ods. 1 zákona o štátnej príslušnosti, musia preto v zásade splniť všeobecné podmienky na získanie dánskeho občianstva vyplývajúce zo zákona (naturalizácia), a to najmä podmienky týkajúce sa dlhodobého pobytu, veku, charakteru, dlhov voči orgánom verejnej moci, sebestačnosti, zamestnania, znalosti dánskeho jazyka a dánskej spoločnosti, kultúry a histórie. Podmienka pobytu však môže byť miernejšia v prípade bývalých dánskych občanov, ktorí stratili dánske štátne občianstvo podľa § 8 ods. 1, a okrem toho sa na základe žiadosti udelí povolenie na pobyt cudziemu štátnemu príslušníkovi, ktorý mal predtým dánsku štátnu príslušnosť, okrem prípadu, že by toto právo bolo z iného dôvodu vylúčené. O tom, či je možné upustiť od všeobecných podmienok pobytu a či je možné opätovne nadobudnúť občianstvo rozhoduje Výbor pre prísťahovalectvo dánskeho parlamentu (Folketing).

Po rozsudku Tjebbes

V nadväznosti na rozsudok Tjebbes, ktorý bol vyhlásený 12. marca 2019, teda po prijatí rozhodnutia z 31. januára 2017, ktoré je predmetom sporu vo veci samej, ministerstvo v informačnom oznámení z 11. októbra 2019 konštatovalo, že v dôsledku tohto rozsudku je potrebné zmeniť pravidlá uvedené v zákone o štátnej príslušnosti týkajúce sa straty dánskej štátnej príslušnosti.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti bol § 8 ods. 1 zákona o štátnej príslušnosti zmenený na jeho súčasné znenie zákonom č. L 63 z 28. januára 2020,

ktorým sa mení zákon o dánskej štátnej príslušnosti; § 8 bol však sformulovaný rovnako ako predtým, len s úpravou jedného záměna (som/der). Oproti tomu v **přípravných prácach** týkajúcich sa tejto legislatívnej zmeny z roku 2020 je vyjadrená vôľa o objasnenie tejto otázky, keďže sa v nich uvádza, že pri posudzovaní žiadostí o vydanie osvedčenia o zachovaní dánskej štátnej príslušnosti by ministerstvo malo zohľadniť niekoľko ďalších faktorov na účely individuálneho preskúmania účinkov straty dánskej štátnej príslušnosti vo vzťahu k právu Únie, a teda aj občianstva Únie, najmä či sú tieto účinky proporcionálne vo vzťahu k účelu takejto straty (t. j. záujmu zabezpečiť zachovanie skutočnej väzby medzi dánskymi občanmi a Dánskom). Podľa ministerstva z rozsudku Tjebbes v praxi vyplýva, že pri preskúvaní žiadosti žiadateľa o vydanie osvedčenia o zachovaní dánskej štátnej príslušnosti sa musia zohľadniť aj skutočnosti, ktoré ho spájajú s inými členskými štátmi Únie, napríklad či by strata občianstva Únie spôsobila dotknutej osobe ťažkosti pri udržiavaní rodinných alebo pracovných väzieb v jednom alebo viacerých členských štátoch, ktoré už vznikli na základe výkonu práva občana Únie na voľný pohyb v rámci Únie.

Pokiaľ ide o zachovanie požiadavky uvedenej v § 8, podľa ktorej sa musí žiadosť osoby o zachovanie dánskej štátnej príslušnosti podať pred dosiahnutím veku 22 rokov, aj po rozsudku Tjebbes z návrhu novely zákona vyplýva, že ministerstvo zastáva názor, že dánsky systém, ktorý vyžaduje podanie žiadostí pred dosiahnutím veku 22 rokov, umožňuje individuálne preskúmanie, ako to požaduje Súdny dvor, a že sa nezdá, že by tento rozsudok vyžadoval, aby takéto preskúmanie bolo možné v ktoromkoľvek okamihu. Ministerstvo sa teda domnieva, že tento rozsudok nebráni zachovaniu takejto pravidla, ktoré je uvedené v § 8 ods. 1 zákona o štátnej príslušnosti, ktoré ukladá dánskym občanom narodeným v zahraničí, ktorí nikdy nežili v Dánsku a nikdy tam nemali ani pobyt za okolností, ktoré by naznačovali väzbu s Dánskom, podať žiadosť o zachovanie dánskej štátnej príslušnosti pred dosiahnutím veku 22 rokov.

Citovaná vnútroštátna prax

Pokiaľ ide o možnosť zachovať si štátnu príslušnosť, zo správnej praxe vyplýva, že aj keď osoba nikdy nežila v Dánsku, po prvé nestratí dánsku štátnu príslušnosť, ak pred dosiahnutím veku 22 rokov bývala v Dánsku aspoň jeden rok. V takom prípade sa predpokladá, že dotknutá osoba má úzke väzby s Dánskom v zmysle prvej vety § 8 ods. 1. Po druhé obdobia pobytu kratšie ako jeden rok nemusia viesť k strate dánskej štátnej príslušnosti, ak pobyt predstavuje „osobitne úzku väzbu s Dánskom“. Podľa prípravných prác môže ísť v tomto prípade o vojenskú službu, navštevovanie dánskej ľudovej strednej školy, stáže alebo opakujúce sa dovolenky v určitej dĺžke. Po tretie, ak by za normálnych okolností podľa tohto ustanovenia došlo k strate dánskej štátnej príslušnosti, ministerstvo môže v súlade s druhou vetou § 8 ods. 1 udeliť osobitnú výnimku umožňujúcu zachovanie štátnej príslušnosti na základe žiadosti podanej pred dosiahnutím veku 22 rokov, o ktorej sa rozhodne individuálne. V rámci tohto posudzovania sa bude prikladať osobitný dôraz na znalosť dánskeho jazyka, doby dovolení strávených v Dánsku

a kontakt s Dánskom vo všeobecnosti, napríklad prostredníctvom korešpondencie s dánskymi príbuznými alebo kontaktu s dánskymi krúžkami v zahraničí.

Správna prax sa po rozsudku Tjebbes nezmenila, hoci po legislatívnej zmene prijatej v dôsledku tohto rozsudku sa teraz vždy uskutočňuje aj individuálne preskúmanie účinkov straty dánskej štátnej príslušnosti vo vzťahu k právu Únie, a teda aj straty občianstva Únie, v prípade podania žiadosti vo veku 21 až 22 rokov.

Stručný opis skutkového stavu a konanie vo veci samej

- 1 X sa narodila 5. októbra 1992 v Spojených štátoch amerických dánskej matke a americkému otcovi a od narodenia má dánsku a americkú štátnu príslušnosť. X má dvoch súrodencov v Spojených štátoch, z ktorých jeden má dánske občianstvo. V Dánsku nemá X rodičov ani súrodencov.
- 2 Dňa 17. novembra 2014 X, ktorá nikdy nežila v Dánsku, po dosiahnutí veku 22 rokov požiadala ministerstvo o zachovanie dánskej štátnej príslušnosti (občianstva).
- 3 Na základe informácií uvedených v žiadosti ministerstvo zistilo, že X sa pred dosiahnutím veku 22 rokov zdržiavala v Dánsku maximálne 44 týždňov. X taktiež vyhlásila, že sa v Dánsku zdržiavala päť týždňov po svojich 22. narodeninách a že v roku 2015 bola členkou dánskeho ženského národného basketbalového tímu. X tiež zdôraznila, že v roku 2005 strávila vo Francúzsku približne tri až štyri týždne. Nič nenasvedčuje tomu, že by sa X okrem toho zdržiavala aj na inom mieste na území Únie.
- 4 Rozhodnutím z 31. januára 2017 ministerstvo oznámilo, že v súlade s prvou vetou § 8 ods. 1 zákona o štátnej príslušnosti X stratila dánsku štátnu príslušnosť dosiahnutím veku 22 rokov, a že výnimku uvedenú v druhej vete § 8 ods. 1 uvedeného zákona nie je možné uplatniť, keďže jej žiadosť o zachovanie dánskej štátnej príslušnosti bola podaná po dosiahnutí veku 22 rokov.
- 5 X podala proti rozhodnutiu ministerstva žalobu, ktorou sa domáhala zrušenia tohto rozhodnutia a vrátenia veci na opätovné rozhodovanie.
- 6 Po novelizácii zákona o štátnej príslušnosti, ku ktorej došlo 28. januára 2020 v dôsledku vyhlásenia rozsudku Tjebbes, ministerstvo konštatovalo, že bývalí dánski občania, ktorí dosiahli vek 22 rokov 1. novembra 1993 alebo neskôr, ktorí požiadali o zachovanie občianstva pred dosiahnutím veku 22 rokov a ktorí stratili občianstvo na základe rozhodnutia podľa vtedajšieho znenia § 8 zákona o štátnej príslušnosti, a tým stratili aj občianstvo Únie, môžu požiadať o preskúmanie svojej žiadosti. X však nepožiadala o zachovanie dánskej štátnej príslušnosti pred dosiahnutím veku 22 rokov, a preto podľa Ministerstva pre prist'ahovalectvo a integráciu nemohla dosiahnuť opätovné preskúmanie svojho prípadu, a teda ani napadnutého rozhodnutia z 31. januára 2017.

Hlavné argumenty účastníkov konania vo veci samej

- 7 X tvrdila, že § 8 ods. 1 zákona o štátnej príslušnosti, ktorý sa týka straty dánskeho občianstva zo zákona, je v rozpore s článkom 20 ZFEÚ v spojení s článkom 7 Charty.
- 8 Na podporu tohto tvrdenia X uviedla, že automatická strata štátnej príslušnosti bez akejkoľvek výnimky, ktorá je uvedená v predmetnom ustanovení, nie je proporcionálna, hoci toto ustanovenie sleduje legitímny a objektívny cieľ zachovania skutočnej väzby a zabezpečenia osobitného vzťahu solidarity a dobrej viery medzi členským štátom a jeho občanmi.
- 9 Podľa tohto ustanovenia dánske občianstvo, ktoré osoba stratila dosiahnutím veku 22 rokov, je možné opätovne nadobudnúť len v rámci všeobecného režimu naturalizácie.
- 10 Predmetná právna úprava nestanovuje jednoduchý spôsob prerušenia alebo predĺženia lehoty, po uplynutí ktorej môže dôjsť k strate občianstva. Z rozsudku Tjebbes však vyplýva, že pravidlá týkajúce sa straty občianstva môžu byť proporcionálne iba vtedy, ak sú, tak ako v tomto rozsudku, spojené s veľmi jednoduchým prístupom k opätovnému nadobudnutiu tohto občianstva, čo dánska právna úprava neumožňuje. Okrem toho podľa dánskeho práva k opätovnému nadobudnutiu občianstva nedochádza *ex tunc*. Možnosť opätovného nadobudnutia dánskej štátnej príslušnosti podľa dánskeho práva teda nepredstavuje taký ľahký prístup k nadobudnutiu dánskej štátnej príslušnosti, ktorý by spĺňal požiadavku proporcionality práva Únie, ktorá je uvedená v rozsudku Tjebbes.
- 11 Ministerstvo tvrdí, že § 8 ods. 1 zákona o štátnej príslušnosti, ktorý sa týka straty dánskej štátnej príslušnosti zo zákona z dôvodu neexistencie väzby s Dánskom, nie je v rozpore s článkom 20 ZFEÚ v spojení s článkom 7 Charty.
- 12 Na podporu tohto tvrdenia ministerstvo uvádza, že dánska právna úprava týkajúca sa straty štátnej príslušnosti, keď dotknutá osoba dosiahne vek 22 rokov, je založená na legitímnych dôvodoch a je proporcionálna. Pri posudzovaní zákonnosti a proporcionality dánskej právnej úpravy je potrebné náležite zohľadniť skutočnosť, že členské štáty musia mať pri vymedzení podmienok nadobudnutia a straty štátnej príslušnosti široký priestor na voľnú úvahu.
- 13 Posúdenie zákonnosti a proporcionality § 8 ods. 1 zákona o štátnej príslušnosti vo vzťahu k osobám, ako je X, ktoré už v čase podania žiadosti dosiahli vek 22 rokov, musí vychádzať z celkového posúdenia dánskej právnej úpravy o strate a opätovnom nadobudnutí štátnej príslušnosti. Dánsky zákonodarca zastáva názor, že osoby narodené v zahraničí, ktoré nežili v Dánsku alebo sa v Dánsku nezdržovali v podstatnej miere, postupne v priebehu dospievania strácajú svoje väzby lojality a solidarity s Dánskom a tiež aj spojenie s touto krajinou, a preto je obzvlášť proporcionálne, pokiaľ ide o tieto osoby, rozlišovať medzi ich právnou situáciou pred a po dosiahnutí veku 22 rokov. Ustanovenie § 8 teda stanovuje primeranú a proporcionálnu vekovú hranicu 22 rokov pred stratou štátnej

príslušnosti zo zákona, pokiaľ ide o osoby, ktoré sa narodili a vyrastali v zahraničí a ktoré sa inak nezdržiavali v Dánsku počas dlhšieho obdobia pred dosiahnutím veku 22 rokov. Na osobu, ktorá sa narodila v Dánsku a získala dánsku štátnu príslušnosť narodením, sa nevzťahuje § 8 zákona o štátnej príslušnosti. To znamená, že takáto osoba nemôže zo zákona stratiť dánsku štátnu príslušnosť, aj keď opustí Dánsko krátko po narodení, a teda v krajine nežila a ani sa v nej nezdržiavala aspoň jeden rok. Proporcionalita straty štátnej príslušnosti zo zákona v prípade osôb, ktoré dosiahli vek 22 rokov, sa musí posudzovať s ohľadom na pomerne voľnejšie pravidlá týkajúce sa zachovania občianstva až do dosiahnutia veku 22 rokov.

- 14 § 8 ods. 1 zákona o štátnej príslušnosti celkovo zabezpečuje, aby osoby s dánskou štátnou príslušnosťou mali určitý stupeň solidarity a lojality k Dánsku a dostatočnú väzbu s krajinou. Tie sú v rozsudkoch Tjebbes a Rottmann uznané ako legitímne dôvody, ktoré môžu členské štáty zohľadniť pri posudzovaní straty štátneho občianstva, ktorá má za následok aj stratu občianstva Únie. Legitímnosť zohľadnenia takýchto faktorov pri posudzovaní, či by mal občan stratiť občianstvo, podporuje aj medzinárodné právo verejné [pozri článok 7 ods. 1 písm. e) Dohovoru o občianstve]. Túto legitimitu a proporcionalitu podporuje aj skutočnosť, že minister pre prisťahovalectvo a integráciu môže na základe osobitného posúdenia po podaní žiadosti pred uplynutím lehoty uvedenej v prvej vete § 8 ods. 1 zákona o štátnej príslušnosti, t. j. vo veku od 21 do 22 rokov, napriek tomu povoliť zachovanie štátneho občianstva.
- 15 Okrem toho § 8 ods. 1 zákona o štátnej príslušnosti v znení, ktoré vyplynulo z rozsudku Tjebbes, stanovuje individuálne preskúmanie dôsledkov straty dánskej štátnej príslušnosti, a teda straty občianstva Únie z hľadiska práva Únie v prípade osôb, ktoré v čase podania žiadosti nedosiahli vek 22 rokov. Pri preskúmaní žiadostí podaných pred dosiahnutím veku 22 rokov musí tak ministerstvo v súlade s druhou vetou § 8 ods. 1 zákona o štátnom občianstve v platnom znení posúdiť z hľadiska práva Únie, či sú dôsledky straty štátnej príslušnosti žiadateľa proporcionálne vo vzťahu k účelu takejto straty. Toto posúdenie zohľadňuje aj faktory, ktoré spájajú žalobkyňu s inými krajinami Únie. Tieto pravidlá zabezpečujú najmä dodržiavanie požiadavky uvedenej v bode 41 rozsudku Tjebbes.
- 16 Okrem toho v rámci posudzovania proporcionality § 8 ods. 1 zákona o štátnej príslušnosti je potrebné mať na pamäti, že osoby, ktoré dosiahli vek 22 rokov a ktoré zo zákona stratili dánsku štátnu príslušnosť, ju môžu získať späť v prípade, ak sú splnené viaceré podmienky vrátane požiadavky mať povolenie na trvalý pobyt a požiadavky na pobyt. Pri predložení veci Výboru pre prisťahovalectvo dánskeho parlamentu, aby zaujal stanovisko k tomu, či je možné sa vzdať týchto požiadaviek a či je možné opätovne nadobudnúť štátnu príslušnosť, môžu byť predmetom individuálneho posúdenia dôsledky straty štátneho občianstva, pokiaľ ide o otázku, či by sa mala opätovne nadobudnúť štátna príslušnosť.

Stručné odôvodnenie návrhu na začatie prejudiciálneho konania

- 17 Z prvej vety § 8 ods. 1 zákona o štátnej príslušnosti v jeho skoršom a v súčasnosti platnom znení vyplýva, že dánsky občan s dvojitým občianstvom narodený v zahraničí, ktorý nežil v Dánsku a nemal tam bydlisko za okolností, ktoré naznačujú úzku väzbu s Dánskom, a ktorý pred dosiahnutím veku 22 rokov nepožiadaval o zachovanie dánskej štátnej príslušnosti, stráca túto štátnu príslušnosť dosiahnutím veku 22 rokov. Ak dotknutá osoba nie je štátnym príslušníkom členského štátu Únie, stráca tým aj občianstvo Únie.
- 18 Po dosiahnutí veku 22 rokov môže osoba opätovne získať štátnu príslušnosť len v rámci všeobecného systému naturalizácie.
- 19 Podľa názoru Østre Landsret (Východodánsky odvolací súd) nie je jasný význam rozsudku vo veci C-221/17, Tjebbes, najmä bodov 41, 42 a 48 v spojení s bodmi 9 a 22 uvedeného rozsudku.
- 20 V tejto súvislosti a vzhľadom na obsah rozsudku Tjebbes Østre Landsret (Východodánsky odvolací súd) tiež konštatuje, že takáto nejasnosť existuje ohľadom zlučiteľnosti automatickej straty štátneho občianstva (a teda aj občianstva Únie), ktorá nepodlieha žiadnej výnimke, s článkom 20 ZFEÚ v spojení s článkom 7 Charty, ktorá podľa prvej vety § 8 ods. 1 zákona o štátnej príslušnosti nastáva, keď dotknutá osoba dosiahne vek 22 rokov, v spojení s ťažkosťami pri opätovnom nadobudnutí dánskeho štátneho občianstva naturalizáciou po dosiahnutí veku 22 rokov takejto osoby, a preto je nutné v tejto veci položiť Súdnemu dvoru prejudiciálne otázky.
- 21 Østre Landsret (Východodánsky odvolací súd) ako súd prvého stupňa v prejednávanej veci vo svetle vyššie uvedeného konštatuje, že je potrebné Súdnemu dvoru Európskej únie položiť prejudiciálne otázky.